

РЕШЕНИЕ

№ 7544

гр. София, 14.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 19.11.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ирина Кюртева

**ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов
Красимира Проданова**

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **9866** по описа за **2021** година докладвано от съдия Ирина Кюртева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С решение от 06.08.2021г. по НАХД № 13528/2020г. на СРС, НО, 23-ти състав е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 13-508-10 от 03.04.2020г., издадено от изпълнителния директор на ИА „Медицински надзор“ – [населено място], с което на [фирма] са наложени на основание чл.221, ал.2 от Закона за здравето десет имуществени санкции, всяка с размер на 1500 лв. за десет нарушения на чл. 86, ал.1, т.1, вр. чл. 81, ал. 2, т. 4 от Закона за здравето.

Срещу постановеното решение е подадена касационна жалба от [фирма] с оплаквания за неправилност поради нарушение на материалния закон. Излагат се доводи, че срокът по чл. 34 от ЗАНН за издаване на АУАН не е спазен. Възразява се срещу извода на СРС, че датата на извършване на нарушението е датата на издаване на фактурата за извършена услуга. Сочи се, че съставът на нарушението е неясно и неточно формулиран, което е довело до неяснота, в какво се изразява изпълнителното деяние. Счита се, че размерът на наложените санкции е прекомерен.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован се представлява от юрк. К., която поддържа касационната жалба и моли решението на СРС да бъде отменено, алтернативно да бъде изменен размера на наложената санкция в НП. Представя

писмени бележки. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Ответникът – ИА „Медицински надзор“, редовно уведомен не се представлява. В подадена по делото молба от 17.11.2021г. моли решението на СРС да бъде потвърдено. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от СГП дава заключение, че решението на СРС следва да се отмени.

По допустимостта на касационната жалба:

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

По съществуването на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна и не е налице наведеното касационно основание.

В производството пред СРС е установено, че на основание заповед № И.-РД 13-508/28.08.2019 г., изменена със заповеди № И.-РД 13-630/04.10.2019 г. и № И.-РД 13-508-1/08.11.2019 г. на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Медицински надзор“ била извършена проверка на [фирма], възложена по повод на получено писмо с вх. № 96-00-325/22.08.2019 г. от Националната здравноосигурителна каса във връзка с констатирани нарушения, установени по време на тяхна проверка в [фирма]. В хода на проверката, след запознаване с представените от лечебното заведение истории на заболяването /ИЗ/ на пациентите на [фирма] М. Т. К., Р. Д. И., А. Б. А., Е. Р. Ц., М. Х. М.-К., Б. Г. А., К. И. Р., Л. Б. П., К. Х. Б., Б. Ц. М., всичките хоспитализирани по КП № 218 „Оперативни процедури с алопластика на тазобедрена и колянна става“, било установено, че цитираните пациенти са заплащали административни услуги за „храна съгласно дневно меню“ и финансови услуги по т.3 от ценоразписа преди хоспитализацията им или в деня на постъпване в болницата. Проверяващият орган е приел, че предоставените и заплатени административни и финансови услуги не попадат в обхвата на чл.2, ал.3 и чл. 24а допълнително поискани услуги по смисъла на Наредбата за осъществяване на правото на достъп до медицинска помощ.

Предвид установеното бил съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № А-13-508-10/09.01.2020 г., за десет нарушения по чл.86, ал.1, т.1 вр.чл.82, ал.2, т.4 от Закона за здравето, извършени съответно на датите на издаване на всяка една от фактурите в [фирма] на горепосочените лица. Въз основа на така съставения АУАН било издадено процесното НП.

За да постанови обжалваното решение въззивният съд е приел от правна страна, че както АУАН, така и НП са издадени от компетентни органи, без да са допуснати процесуални нарушения, в предвидената от закона форма и със съдържанието на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Относно спазването на срока по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН са изложени мотиви, че в случая нарушителят и нарушенията са открити на 30.10.2019 г., на която дата са предадени с приемо-предавателен протокол копия от ИЗ на пациентите, а АУАН е съставен на 09.01.2020 г. Изведен е извод, че правилно за дата на извършване на нарушението е посочена датата на издаване на съответната фактура. Относно посочените за нарушени законови норми СРС е установил, че е налице известна непрецизност, но въпреки това е приел, че тя не е в степен да ограничи правото на защита на нарушителя, тъй като след дадената правна квалификация на нарушението по чл. 86, ал. 1, т. 1 и чл. 81, ал. 2, т. 4 от Закона за здравето е посочена нормата на чл.

24а от Наредбата за осъществяване на правото на достъп до медицинска помощ, което от своя страна е запълнило бланкетно посочените норми. В заключение е прието, че нарушенията са осъществени от обективна страна и са правилно квалифицирани, тъй като на посочените пациенти са били предоставени услуги извън тези по чл. 24а от Наредбата, които те не е следвало да заплащат, независимо, че са били предварително информирани и са дали съгласието си за това. Този извод е подкрепен от факта, че от пациентите е изискано и получено заплащане на административни и финансови услуги на база леглоден, в които са включени дейности като оформяне и обработване на документи, статистическа обработка, поддръжка на компютърна система и софтуер, консумативи за административно обслужване, поддръжка на софтуер за финансово счетоводна дейност, както и консумативи за финансово обслужване, които дейности по своя характер не представляват реално предоставена услуга и не съответстват на нормативно разрешените допълнителни услуги, свързани с медицинското обслужване на пациентите, регламентирани в чл.2, ал.3 и чл.24а, ал.1 от Наредбата за осъществяване на правото на достъп до медицинска помощ, в резултат на което се е стигнало до незачитане на икономическите права на пациентите, в нарушение на разпоредбата на чл.86, ал.1, т.1 от Закона за здравето.

Тези изводи се споделят от настоящата касационна инстанция.

Вменената за нарушена норма на чл.86, ал.1, т.1 от Закона за здравето урежда императивно правото на зачитане на гражданските, политическите, икономическите, социалните, културните и религиозни права на пациента. В АУАН и НП изрично е отбелязано, че описаното нарушение касае икономическите права на пациентите, както и че предоставените услуги не попадат в обхвата на чл. 2, ал. 3 и чл. 24а от Наредбата за осъществяване правото на достъп до медицинска помощ. Безспорно се установява от доказателствата по делото, че в случая парите, които са били събирани на база леглоден от пациентите в болничното заведение са извън обхвата на каквато и да било медицинска дейност или оказването на медицинска помощ, като същите касаят дейности като поддръжка на компютърна система и софтуер; оформяне и обработка на документи; статистическа обработка; консумативи за административно обслужване; услуги за плащане в брой и по банков път; консумативи за финансово обслужване; поддръжка на софтуер за финансово-счетоводна дейност. Цитираните дейности са наименувани административни и финансови услуги, но те по своята същност не представляват дори услуги, а типични разходи свързани с извършване на административната дейност на болничното заведение, които не следва да се поемат от пациентите, а да се осчетоводяват като разходи за дейността. Безспорно цитираните дейности нямат връзка с грижата за здравето на пациентите, нито могат да допринесат за подобряване на здравословното им състояние. Наред с това цитираните дейности не съответстват на нормативно разрешените допълнителни услуги, които едно болнично заведение следва да предоставя на пациентите си, разписани в чл. 2, ал. 3 и чл. 24а от Наредбата за осъществяването на правото на достъп до медицинска помощ. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 3, ал.5 от Закона за лечебните заведения, в която е посочено, че лечебните заведения могат да изискват заплащане на предоставяне на услуги, но те трябва да се свързани пряко със здравето на пациента. Всичко изложено води до извода, че в случая е допуснато сериозно нарушение на икономическите права на съответните пациенти, които са плащали допълнително за дейности, които не са свързани с тяхното лечение.

Неоснователни са наведените в жалбата доводи за липса на конкретизация на

извършеното нарушение в АУАН и НП. Съдът намира, че описанието на нарушението е безпротиворечиво, а посочената за нарушена норма е ясна и недвусмислена, поради което не се нуждае от някакво допълнително конкретизиране, с какви точно действия на лечебното заведение са засегнати икономическите права на пациента. Законодателят не е въвел ограничение, поради което предмет на защита са всички икономически права на пациентите. По тази причина не е необходимо тези права да се изброяват в друга норма, чрез която да се запълва процесната. Касаторът ясно е разбрал за какво нарушение е санкциониран и е организиран защитата си.

Въззивният съд е изпълнил задължението си за обективно, пълно и всестранно изясняване на релевантните за конкретния случай обстоятелства, излагайки ясни и убедителни мотиви в подкрепа на крайния извод за законосъобразно ангажирана административнонаказателна отговорност, поради което обжалваното решение следва да се остави в сила.

Неоснователно е наведеното възражение за изтекъл срок по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН за съставяне на АУАН. Сочения в жалбата доклад изх. № 21-03-133/29.08.2019г. не е относим към процесната проверка, възложена със Заповед № И.-РД 13-630/28.08.2019г. на ИД на ИА „Медицински надзор“ с предмет проверка на писмо с вх. № 96-00-325/22.08.2019 г. от НЗОК. С цитираното писмо изп.директор на ИА „Медицински надзор“ е уведомен, че е установено, че в ценоразписа на МБАЛ „П.“ са включени услуги, които по същество не съответстват на нормативно разрешените такива, свързани с медицинско обслужване на пациентите, регламентирани в чл.2, ал. 3 и чл.24а, ал.1 от Наредбата за осъществяване на правото на достъп до медицинска помощ, във връзка с което е възложена извънредна проверка от страна на надзорния орган. Правилно СРС е констатирал, че доказателствата /копия от ИЗ/, касаещи проверката са предадени на надзорния орган с приемо-предавателен протокол от 30.10.2019 г., а АУАН е съставен на 09.01.2020 г. Следователно 3 месечния срок за съставяне на АУАН по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН не е изтекъл.

Неоснователно е наведеното възражение, че неправилно АНО е приел, че датата на извършване на нарушението е датата на издаване на фактурата. В случая доколкото нарушението е такова, касаещо икономическите права на пациента, изразяващо се в незаконосъобразното включване на разходи за финансови и административни услуги, то правилно АНО е посочил датата на фактурата като дата на нарушението, тъй като именно с начисляването на тези разходи във фактурата са накърнени правата на пациентите. Издаването на фактурата е и момента, в който е отчетен прихода, с оглед на което законосъобразно в НП е посочено, че това е датата на извършеното нарушение.

При този изход на спора и на основание чл. 63д, ал. 3 от ЗАНН във вр. с чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв.

Воден от горното на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 2, т.5 от ЗАНН, Административен съд София – град, X. касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 06.08.2021г. по НАХД № 13528/2020г. на СРС, НО, 23-ти състав

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Изпълнителна агенция „Медицински надзор“ на

основание чл.63д, ал.3 от ЗАНН юрисконсултско възнаграждение в размер на 80,00
лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.